

Sygn. akt II AKa 36/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

4 Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

Sędziowie: SA Piotr Brodniak

SO del. do SA Maciej Kawalko (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

5 przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Stargardzie Moniki Kułaczkowskiej - Szrani

6 po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. sprawy

7 O. S.

8 oskarżonego z art. 157 § 1 kk w związku z art. 57 a § 1 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 157 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

9 na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

10 od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

11 z dnia 9 października 2019 r. sygn. akt III K 62/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uchyla rozstrzygnięcie o orzeczonej wobec oskarżonego karze łącznej pozbawienia wolności,
- b) z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1. części dyspozytywnej eliminuje ustalenie o działaniu bez powodu i z okazaniem rażącego lekceważenia obowiązującego porządku prawnego, zaś z kwalifikacji prawnej tego czynu eliminuje przepis art. 57 a § 1 kk, a wymierzoną za to przestępstwo karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy,
- c) w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie II części wstępnej, uznaje O. S. za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2018r. w S., w zamiarze spowodowania u pokrzywdzonego R. M. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu zadał pokrzywdzonemu trzy uderzenia nożem w plecy i okolice lewego barku, czym spowodował u R. M. (1) trzy rany klute: w okolicy przykręgosłupowej lewej, przykręgosłupowej prawej i w okolicy tylnego barku lewego oraz odmę i krwiak prawej jamy opłucnowej, powodujące naruszenie czynności narządu ciała jakim jest klatka piersiowa na okres trwający dłużej niż 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niewłaściwy sposób działania, to jest popełnienia czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to przestępstwo, na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

d) na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i orzeka wobec O. S. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy, do tej kary odnosząc rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5. części dyspozytywnej,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od O. S. na rzecz Skarbu Państwa połowę wydatków postępowania odwoławczego, pozostałą częścią tych wydatków obciążając Skarb Państwa oraz wymierza oskarżonemu 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

SSO (del.) Maciej Kawałko SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 36/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 października 2019r., sygnatura III K 62/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w			

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	O. S.	karalność oskarżonego	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	656-657
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy, którego autentyczność i wiarygodność nie budzą wątpliwości.		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH				

ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
3.1.	<p>apelacja obrońcy , w zakresie czyni z pkt. I oskarżenia:</p> <p>obraza art. 7 kpk poprzez uznanie za wiarygodne zeznań A. H. (1) w zakresie w jakim zeznała ona, że sprawca ugodzenia jej nożem był oskarżony</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Skarżący uzasadniając podniesiony zarzut, formułuje wątpliwości co do rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzoną A. H. (1). Stwierdzić jednak należy, że wskazanie oskarżonego przez pokrzywdzoną (z grona okazywanych jej, przypadkowych całkiem osób) nie budzi wątpliwości, choć trzeba mieć na uwadze, że nie było ono dokonane z całkowitą pewnością przez świadka. A. H. (1) wskazała podczas okazania</p>	

oskarżonego, iż "wydaje jej się" że to sprawca napaści na nią. I w takim zakresie uwzględniać należy wynik okazania pokrzywdzonej oskarżonego. W niniejszej sprawie nie jest to jednak jedyna okoliczność wskazująca na oskarżonego jako sprawcę czynu z pkt. I, co właściwie dostrzega i uwzględnia Sąd Okręgowy. Skarżący zaś te pozostałe elementy uwzględniane przez Sąd całkowicie pomija, skupiając się na kwestionowaniu wyniku okazania oskarżonego. Owo rozpoznanie (choć nie kategoriyczne) należy połączyć z zaobserwowanym przez pokrzywdzoną pomarańczowym przedmiotem, jaki trzymał w ręce napastnik, z miejscem i czasem zdarzenia, z podobnym sposobem działania - wszystko w odniesieniu do zdarzenia, w którym pokrzywdzony został R. M. (1). Miejsce zaatakowania A. H. (1) znajdowało się też w pobliżu miejsca zamieszkania oskarżonego, w

domu oskarżonego
znaleziono m. in.
noże z
pomarańczową
rękojeścią, jakie
mogły być użyte
w napaści na
pokrzywdzoną, a
innych incydentów
poza objętymi
zarzutami
stawianymi
oskarżonemu w
tamtych czasie i
miejscu nie
odnotowano.

O ile więc każda z
powyższych
okoliczności
samoistnie nie
byłaby
wystarczająca do
stwierdzenia
sprawstwa
oskarżonego, to
jednak ich
jednoczesne
zaistnienie w
ramach jednego
zdarzenia uzasadnia
wniosek, jaki w
oparciu o posiadane
dowody wyciągnął
Sąd Okręgowy, iż
sprawcą napaści na
A. H. (1) jest
oskarżony, a nie inna
osoba.

Nie znajdował przy
tym w sprawie
zastosowania art. 5
§ 2 kpk, skoro
uwzględnione przez
Sąd I instancji
okoliczności i
dowody wskazują na
sprawstwo
oskarżonego, a nie

<p>pozwalają jednocześnie w sposób zgodny z art. 7 kpk przyjąć sprawstwa innej osoby. tylko bowiem wówczas znajdowałby zastosowanie wskazany przepis, wskazujący regułę rozstrzygnięcia wobec dwóch równoważnie prawdopodobnych wersji zdarzenia. Takowe nie zaistniały, bowiem wszystkie okoliczności sprawy, uwzględniane słusznie przez Sąd Okręgowy prowadziły do przyjęcia tylko jednej wersji zajścia - tej w której oskarżony jest sprawcą napaści na A. H. (1).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z pkt. I oskarżenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Podniesiony zarzut nie wykazał błędu w przyjęciu przez Sąd I</p>		

<p>instancji sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt. I oskarżenia. Nie było zatem podstaw do zmiany wyroku w tej części lub jego uchylecia.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>apelacja obrońcy , w zakresie czyni z pkt. II oskarżenia:</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , który miał wpływ na jego treść, w szczególności:</p> <p>- błędne przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w szczególności że działał z zamiarem zabójstwa.</p> <p>- w przypadku ustalenia, że oskarżony dopuścił się czynu - naruszenie prawa materialnego tj. art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk poprzez dokonanie błędnej subsumpcji i przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa usiłowania zabójstwa, podczas gdy jedynie dopuszczalne do przyjęcia w sprawie są kwalifikacje</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	prawne z art. 157 § 1 kk, ewentualnie z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 12 kk	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
W pierwszej kolejności wskazać należy, że choć oskarżony nie przyznawał się w toku postępowania do napaści na R. M. (1), to jednak stanowisko wyrażone w apelacji przez skarżącego nie kwestionuje ustalenia o sprawstwie oskarżonego w tym zakresie. Sąd Apelacyjny ocenia jako całkowicie prawidłowe ustalenie, że to oskarżony zadał R. M. (1) trzy uderzenia w plecy i okolice lewego barku, pozostawiające w tych miejscach rany klute i skutkujące obrażeniami opisanymi w opinii ZMS. Racje ma przy tym skarżący wskazując, że używane przez Sąd I instancji określenie o zadawaniu		

uderzeń w lewą część klatki piersiowej jest niewłaściwe, gdyż sugeruje zadanie uderzeń pokrzywdzonemu od przodu. Jednakże przedstawiony w ramach ustalonego stanu faktycznego opis działania oskarżonego (str. 2 uzasadnienia) wraz z opisem odniesionych przezeń obrażeń (str. 3 uzasadnienia) nie pozostawiają wątpliwości co do prawidłowości ostatecznie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych.

Rację ma skarżący podnosząc, że wykazanie oskarżonemu zamiaru z jakim działa, wymaga szerokiej analizy przesłanek przedmiotowych, jak i podmiotowych. Takiej zaś zabrakło w wywodach Sądu I instancji, a co więcej okoliczności sprawy nie pozwalają na przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego.

Analizując sposób działania oskarżonego w pierwszej kolejności należy rozważyć

kwestię użytego do popełnienia czynu narzędzia. Sąd I instancji kwestie tę pomija, zaś obrońca słusznie zwraca uwagę, że spośród noży z pomarańczową rączką zabezpieczonych w mieszkaniu oskarżonego, obrażenia odniesione przez pokrzywdzonego mogły być spowodowane w zasadzie przy użyciu jednego z dwóch najmniejszych, a przy uwzględnieniu dyrektywy z art. 5 § 2 kpk należy przyjąć, że przedmiotem tym był nóż o długości ostrza 10 cm, najmniejszy z całego zestawu. Oskarżony zatem, mając do wyboru narzędzia pozwalające mu skuteczniej realizować ewentualny zamiar zabójstwa, poprzestał na wyborze noża, mniej przydatnego do realizacji takiego akurat zamiaru. takiego noża użył przy tym wobec osoby ubranej w kurtkę, a więc w okolicznościach w których niebezpieczeństwo wynikające z zadania ciosu takim nożem

było umniejszane odzieżą, jaką pokrzywdzony miał na sobie. Oskarżony miał zaś pełną świadomość jakie narzędzia używa i w jakich warunkach, przez to na ile skuteczne będą jego działania.

Rację ma skarżący w tym kontekście wskazując, że uderzenia zadawane pokrzywdzonemu nie były kierowane w newralgiczne dla funkcji życiowych narządy ciała pokrzywdzonego, lecz w miejsca, takie jak plecy czy bark. Oskarżony uczynił to mając w zasadzie nieograniczoną swobodę miejsca, w które chce zadać ciosy, gdyż atakował pokrzywdzonego z zaskoczenia i od tyłu. Zadane w tych warunkach ciosy nie spowodowały obrażeń poważniejszych niż naruszenie czynności ciała pokrzywdzonego jakim jest klatka piersiowa na okres trwający dłużej niż 7 dni.

Słusznie skarżący zwraca uwagę, że oskarżony nie sygnalizował w żaden sposób

zamiaru zabicia
pokrzywdzonego.

Nie werbalizował
tego, a po zadaniu
ciosów odwrócił się
i zaczął uciekać,
nie interesując się
położeniem
pokrzywdzonego.

Ten z resztą sam
atak odebrał jako
jedynie uderzenie
w plecy oraz
bark i dopiero po
przyjściu do domu
zorientował się, że
został zraniony.

Nie ustalono w
toku postępowania
żadnych innych
okoliczności

wskazujących, że
oskarżony nosił
się z zamiarem
zabójstwa człowieka.

Przedmiot użyty do
popelnienia czynu
także nie był
specjalnie w tym
celu posiadany.

Nawet okoliczność,
że przed atakiem na
R. M. (1) oskarżony
ugodził nożem A.
H. (1) wskazuje
jedynie na pewna
eskalację agresji
w postępowaniu
oskarżonego, jednak
nie świadczy jeszcze,
że osiągnęła ona
stopień motywujący
oskarżonego do
zabójstwa drugiego
pokrzywdzonego.

Rację ma zatem
skarżący, że samo
użycie przez sprawcę

noża (o cechach wskazanych wyżej) i zadanie nim trzech ciosów, powodujących obrażenia jak w opisie czynu nie może przesądzać o przyjęciu, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym dokonania zabójstwa pokrzywdzonego R. M. (1). Stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie nie było trafne, pomijało bowiem wskazane okoliczności sprawy, rzutujące na odtworzenie zamiaru z jakim oskarżony działał. Przypisanie w tej sytuacji oskarżonemu działania z zamiarem ewentualnym zabójstwa było zbyt daleko idące i nieuprawnione.

Formułując zarzut poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w zakresie ustalenia zamiaru z jakim oskarżony działał, skarżący podnosi jednocześnie zarzut obrazy prawa materialnego.

Jednak ten ostatni zarzut może być formułowany tylko odnośnie

niekwestionowanych ustaleń faktycznych, gdyż tylko one czynią podstawę do dokonania subsumpcji prawa materialnego. Skoro zaś jak wskazano wyżej Sąd I instancji poczynił błędne ustalenia co do zamiaru z jakim oskarżony działał, to z tego tytułu przypisanie oskarżonemu usiłowania zabójstwa było błędne, nie zaś z powodu błędnej subsumpcji. Konieczność poczynienia odmiennych ustaleń co do zamiaru z jakim działa oskarżony generowało wtórnie potrzebę zakwalifikowania poprawnie ustalonego czynu. Nie mogła to być kwalifikacja z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk, nie dlatego, że usiłowanie zabójstwa wyczerpuje znamiona innego przepisu, lecz dlatego że błędne jest ustalenie o usiłowaniu zabójstwa przez oskarżonego. Gdyby zaś poprawne było takie ustalenie Sądu i instancji, to i właściwą

dla niego byłaby przyjęta kwalifikacja prawna. Jednak w świetle poczynionych wyżej rozważań, stwierdzenie błędu w ustaleniach faktycznych czyniło bezprzedmiotowym zarzut przyjęcia błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Uwagi jakie skarżący na tej płaszczyźnie czynił mogły być najwyżej być uwzględniane przy rozważaniu kwalifikacji prawnej czynu ostatecznie przypisanego oskarżonemu - co jednak zostanie przedstawione w dalszej części uzasadnienia.

Wniosek

o zmianę wyroku poprzez zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej na art. 157 § 1 kk, ewentualnie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary w wysokości odpowiadającej dolnemu ustawowemu zagrożeniu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

zwiększonemu o 1 rok pozbawienia wolności.			
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Podzielenie zarzutu co do błędów w zakresie ustaleń faktycznych, skutkowało koniecznością poczynienia nowych ustaleń w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony i stosownie do tego na nowo zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu. Uwzględniane zaś przy wymiarze kary okoliczności nie dawały podstaw do zmiarkowania orzekanej kary na poziomie postulowanym przez skarżącego.			
3.3.	apelacja prokuratora : rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Stwierdzenie zasadności apelacji obrońcy w zakresie dotyczącym ustalenia zamiaru z jakim oskarżony działał popełniając czyn opisany w pkt II oskarżenia, skutkowało zmianą kwalifikacji prawnej tego czynu na łagodniejszą i wymierzeniem za tak przypisany czyn nowej kary. w rezultacie zarzut podniesiony przez prokuratora stał się bezprzedmiotowy, gdyż odnosił się do rozstrzygnięcia, które zostały skutecznie zakwestionowane.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez podwyższenie kary orzeczonej za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk do 13 lat pozbawienia wolności oraz podwyższenie kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

łącznie pozbawienia wolności do 15 lat		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu powodowała brak podstaw do uwzględnienia wniosku odwoławczego sformułowanego przez prokuratora.		
4. <i>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>		
4.1.	poprawność przyjętej kwalifikacji prawnej czynu z pkt 1 oskarżenia w zakresie zakwalifikowania tego czynu jako występku o charakterze chuligańskim	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku nie zawierał wszystkich znamion		

pozwalających na przypisanie oskarżonemu działania o charakterze chuligańskim. do takich, stosowanie do art. 115 § 21 kk należy m. in. działanie publicznie sprawcy. Sąd I instancji nie ustalił by oskarżony działał publicznie (brak takiego ustalenia w opisie czynu przypisanego). Co prawda w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd ten wskazuje na działanie oskarżonego w miejscu publicznym (ulica, gdzie została zaatakowana pokrzywdzona niewątpliwie takim jest), jednak działanie w miejscu publicznym nie jest tożsame z działaniem publicznym, gdyż w tym ostatnim zawarty jest szczególnie ładunek negatywny towarzyszący postępowaniu sprawcy, który wobec osób mających nieograniczony dostęp do miejsca jego działania prezentuje postawę wyrażającą lekceważenie

porządku prawnego. Samo więc ustalenie że sprawca działał w miejscu publicznym nie jest wystarczające do przyjęcia publiczności jego działania (vide m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23.01.2015r. sygn. II AKa 207/14, Lex 1796984). Brak ustaleń poczynionych także w uzasadnieniu wyroku co do publiczności działania oskarżonego skutkowało błędnym przyjęciem kwalifikacji czynu z pkt I z art 57a § 1 kk i koniecznością zmiany wyroku w tym zakresie na podstawie art. 455 kpk.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
 SĄDU
 ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
 Utrzymanie w
 mocy wyroku
 sądu pierwszej
 instancji**

0.15.1.1. Przedmiot
 utrzymania w mocy

częściowo
 rozstrzygnięcie o

<p>sprawstwie i winie oskarżonego w zakresie czynu z pkt 1 oskarżenia,</p> <p>rozstrzygnięcia o orzeczonych zadośćuczynieniach na rzecz pokrzywdzonych,</p> <p>zaliczenie okresu zatrzymania w sprawie</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nieskuteczność zarzutu podniesionego przez obrońcę odnośnie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 części dyspozytywnej powodowała utrzymanie tego rozstrzygnięcia w mocy, poza zmianą dokonana z urzędu w zakresie kwalifikacji prawnej tego czynu. Poza dokonanymi zmianami wyroku w skutek uwzględnienia zarzutu podniesionego przez obrońcę, Sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do zmiany rozstrzygnięć w zakresie orzeczonego środka kompensacyjnego, zaliczenia okresu pozbawienia</p>	

<p>wolności w niniejszej sprawie czy wydatków postępowania pierwszoinstancyjnego.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>czyn przypisany oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej:</p> <p>ustalenie w zakresie kwalifikacji prawnej tego czynu oraz wymierzonej za ten czyn kary</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Z urzędu Sąd Apelacyjny poprawił błędna kwalifikacje tego czynu, eliminując z niej wskazanie art. 57a § 1 kk, gdyż poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktycznie nie wykazały by oskarżony wypełnił wszystkie znamiona występku o charakterze chuligańskim. W opisie czynu przypisanego oskarżonemu, ani w</p>		

ustaleniach
faktycznych na
jakich
rozstrzygnięcie
oparto, nie
wykazano by
oskarżony działał
publicznie, co jest
konieczne do
zakwalifikowania
przestępstwa jako
występku o
charakterze
chuligańskim.
Jednocześnie z opisu
czynu przypisanego
oskarżonemu w
pkt. 1. części
dyspozytywnej
wyliminowano
elementy, które były
zbędne z uwagi
na nieprzypisanie
oskarżonemu
działania o
charakterze
chuligańskim. Jak
zaś wynika z
treści pisemnego
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku okoliczność,
że oskarżony
dopuścił się tego
czynu działając w
warunkach
chuligańskich miała
wpływ na wymiar
orzeczonej za ten
czyn kary. wobec
wyliminowania
takiego znamienia
przypisanego
oskarżonemu
przestępstwa,
należało uwzględnić
to i przy wymiarze
kary. Sąd Sąd
Apelacyjny obniżył
wysokość kary

orzeczonej za ten czyn do 1 roku i 8 miesięcy.		
0.0.15.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
czyn zarzucony oskarżonemu w pkt II części wstępnej : ustalenie w zakresie sprawstwa i kwalifikacji prawnej tego czynu oraz wymierzonej za ten czyn kary		
Zwięźle o powodach zmiany		
Sąd Apelacyjny ustalił, że oskarżony nie działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego R. M. (1). Z poczynionych ustaleń faktycznych możliwe jest natomiast przypisanie oskarżonemu zamiaru spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. O takim zamiarze (bezpośrednim) towarzyszący działaniu oskarżonego świadczy fakt posługiwania się w trakcie zdarzenia		

nożem, który nawet gdy ma otrze o długości 10 cm, użyty do zadania trzech ciosów w plecy i bark może spowodować tego rodzaju obrażenia. Ciosy zadane przez oskarżonego były przy tym na tyle silne, że zostały odebrane przez pokrzywdzonego jako uderzenia pięścią.

Jednocześnie działanie oskarżonego spowodowało opisany w wyroku skutek, w postaci obrażeń o jakich mowa w art. 157 § 1 kk, co nakazywało zakwalifikować działanie oskarżonego jako wyczerpujące znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk oraz przestępstwa z art. 157 § 1 kk pozostających ze sobą w zbiegu kumulatywnym z art. 11 § 2 kk.

Za tak przypisane przestępstwo Sąd, stosownie do art. 11 § 3 kk na podstawie przepisu przewidującego surowsze zagrożenie karą, wymierzył oskarżonemu karę biorąc pod uwagę

okoliczności dostrzeżone przez Sad I instancji. W kontekście zaś ustalonego na nowo sprawstwa oskarżonego mieć trzeba było na uwadze, że spośród okoliczności które dawałyby podstawę do przyjęcia kwalifikacji prawnej z art. 156 § 1 kk, zamiar oskarżonego był skierowany przeciwko dobrom najważniejszym jak życie i zdrowie pokrzywdzonego. Działanie obejmowało do tego zadanie trzech ciosów nożem. Okoliczności te, wraz z uprzednią karalnością oskarżonego, nakazywały orzeczenie kary w wymiarze znacznie odbiegającym od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Zwrócić należy uwagę, że postępowanie oskarżonego generujące jego odpowiedzialność karną cechowało używanie przemocy (wobec osób lub rzeczy), a w niniejszym postępowaniu oskarżony odpowiada za czyny poważne,

<p>świadczące o postępującej demoralizacji. Stąd kara wymierzona przez Sąd Apelacyjny została ukształtowana na poziomie 6 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>0.0.15.2.3.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>rozstrzygnięcie w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Zmiana wysokości jednej z kar orzeczonych przez Sąd I instancji skutkowałą koniecznością ukształtowania na nowo kary łącznej pozbawienia wolności. Wobec oskarżonego orzeczono karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 157 § 1 kk oraz karę 6 lat pozbawienia wolności za drugi z (nowo) przypisanych mu czynów. Żaden ze skarżących nie kwestionował zasady, wedle której Sąd I instancji</p>		

<p>w zaskarżonym wyroku kształtował wymiar kary łącznej. W związku z tym, Sad Apelacyjny kierując się taką samą zasadą ukształtował wymiar kary łącznej pozbawienia wolności na poziomie 6 lat i 6 miesięcy. Nie było bowiem podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji kar z uwagi na wielość osób pokrzywdzonych.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt III	Koszty nieopłaconej obrony udzielonej		

	oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym zostały ustalone na podstawie § 17 ust 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.	
pkt IV	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk , zaś opłatę ustalono na podstawie art. 2 ust1 pkt 6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
SSO del. Maciej Kawałko SSA Andrzej Olszewski SSA Piotr Brodniak		

0.11.3. Granice zaskarżenia	
--	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku - rozstrzygnięcia o winie w zakresie I i II czynu zarzucanego oskarżonemu		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o karze wymierzonej za przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana